

Витяг з джерел для посібника «Християнське життя і служіння»

4—10 СІЧНЯ

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЛЕВІТ 18, 19

«Зберігайте моральну чистоту»

w19.06 28, абз. 1

Як не потрапити в пастку Сатани

Перерахувавши статеві збочення, які були поширені серед сусідніх народів, Єгова наказав ізраїльтянам: «Не поведьтєся... так, як мешканці ханаанського краю, в який я вас веду... Через них земля стала нечистою, тому я покараю її мешканців за їхню провину». Для святого Бога Ізраїля спосіб життя ханаанців був настільки огидним, що земля, на якій вони жили, стала в його очах нечистою і забрудненою (Лев. 18:3, 25).

w17.02 20, абз. 13

Єгова веде свій народ

¹³ Ці вірні царі надзвичайно відрізнялися від провідників інших народів, які були недалекоглядними і керувалися людською мудрістю. Під правлінням ханаанців люди робили огидні вчинки. Наприклад, було поширене кровозмішення, гомосексуалізм, скотолозтво, жертвоприношення дітей та ідолопоклонство (Лев. 18:6, 21—25). Більш того, вавилонські та єгипетські провідники не дотримувалися мудрих з наукового погляду правил гігієни, які Бог дав ізраїльтянам (Чис. 19:13). А що сказати про стародавній Божий народ? Ізраїльтяни бачили, як їхні вірні провідники сприяють духовній, моральній і фізичній чистоті. Безсумнівно, їх вів Єгова.

w14 1.7 7, абз. 2

Як Бог покінчить зі злом

А що станеться з тими, хто вперто відмовляється змінитись і продовжує чинити зло? Поміркуйте над цими недвозначними

словами. Бог обіцяє: «Замешкають праведні землю, і невинні зостануться в ній, а безбожні з землі будуть вигублені, і по-вириваються з неї невірні» (Приповістей 2:21, 22). Світ звільниться від впливу злих людей. За таких мирних умов слухняні люди поступово позбудуться успадкованої недосконалості (Римлян 6:17, 18; 8:21).

Духовні перлини

w06 15.6 22, абз. 11

«Як я кохаю Закона Твого!»

¹¹ Обговорімо іншу грань Мойсеєвого Закону, яка віддзеркалювала турботу Бога про благополуччя його народу. Мова йде про право збирати залишки врожаю. За наказом Єгови, ізраїльтянин, який збирав урожай зі свого поля, мав дозволити нужденним підбирати залишки врожаю, не зібраного жінцями. Господарі мусили залишати недожати край поля і не визбирувати залишків винограду чи оливков. Не можна було повертатися за снопами, якщо їх випадково забували в полі. Ці вказівки відображали турботу про бідних, прихорьків, сиріт і вдів. Щоправда, їм треба було потрудитися, щоб зібрати залишки врожаю. Але завдяки цьому їм не доводилося жебрати (Левит 19:9, 10; Повторення Закону 24:19—22; Псалом 37:25).

11—17 СІЧНЯ

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЛЕВІТ 20, 21

«Єгова відділяє свій народ»

w04 15.10 11, абз. 12

Чи у вас є підстави сподіватися раю?

¹² Не варто випускати з уваги ще одну обставину. Ізраїльтянам було наказано: «Будете ви виконувати всі заповіді Його, що я

сьогодні наказую, щоб стали ви сильні, і ввійшли, і заволоділи тим Краєм» (Повторення Закону 11:8). У Левит 20:22, 24 про цей край говориться: «Ви будете додержувати всі постанови Мої й усі устави Мої, і будете виконувати їх,— і не виригне вас земля та, куди Я впроваджаю вас, щоб сиділи ви в ній. І сказав Я до вас: ви впаднете їхню землю, а Я дам її вам на спадщину її, землю, що плине молоком та медом». Володіння Обітованою землею залежало від добрих стосунків з Богом Єговою. Через те що ізраїльтяни не слухалися Бога, він дозволив вавилонянам підкорити їх і виселити з краю.

it-1 1199, англ.

Спадщина

Будь-яке майно, яке після смерті власника переходить спадкоємцю; будь-що (навіть нематеріальне) отримане від прабатьків або попередників, немовби у спадок. Основне єврейське дієслово зі значенням «успадковувати» — *нахал* (іменник — *нахалá*). Воно передає думку про отримання або передачу чогось у спадок або у володіння, зазвичай у порядку наступності (Чс 26:55; Єз 46:18). Дієслово *йарáш* деколи вживається в значенні «стати спадкоємцем», але найчастіше — «заволодіти», не будучи спадкоємцем (Бт 15:3; Лв 20:24). Також воно може означати «захопити володіння; прогнати», як-от під час військових дій (Пв 2:12; 31:3). Грецькі слова, пов'язані зі спадщиною, споріднені зі словом *клéрос*, яке спершу означало «жеребок», пізніше — «участь», а зрештою набуло значення «спадщина» (Мт 27:35; Дії 8:21; 26:18).

it «Птахи»

Коли Всесвітній потоп закінчився, Ной приніс у жертву «чистих летючих створінь» і тварин (Бт 8:18—20). Після цього Бог дозволив людям їсти м'ясо птахів при умові, що з них було випущено кров (Бт 9:1—4;

пор. Лв 7:26; 17:13). У той час «чистими», очевидно, були ті птахи, яких Бог визнав прийнятними для жертвоприношень (про що він якимось чином дав знати). А «нечистими» для їжі деякі птахи почали вважатися лише із запровадженням Мойсеевого закону (Лв 11:13—19, 46, 47; 20:25; Пв 14:11—20). Біблія не вказує чітко, за якими факторами ці птахи зараховувалися до церемоніально «нечистих». Більшість з них були хижими або стервоїдними, але не всі. (Див. ОДУД.) Після встановлення нової угоди заборону вживати в їжу нечистих тварин було знято, як це Бог показав Петру у видінні (Дії 10:9—15).

Духовні перлини

it «Порізи»

У Божому Законі заборонялося робити на своєму тілі порізи, коли хтось помирав (Лв 19:28; 21:5; Пв 14:1). Причина полягала в тому, що Ізраїль був святим народом для Єгови, його особливою власністю (Пв 14:2). Ізраїльтяни мали триматися осторонь будь-яких звичаїв, пов'язаних з ідолопоклонством. До того ж такі крайні вирази смутку, які супроводжувалися нанесенням собі ушкоджень, були недоречними для тих, хто знав правду про стан померлих і про надію на воскресіння (Дн 12:13; Єв 11:19). Заборона калічити себе також заохочувала ізраїльтян ставитися з повагою до людського тіла — діла рук Єгови.

18—24 СІЧНЯ

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЛЕВІТ 22, 23

«Яке значення мають для нас свята»

it-1 826, 827, англ.

Свято прісного хліба

Перший день Свята прісного хліба був урочистим зібранням і вважався суботою. На

другий день, 16 нісана, священику приносили перший сніп з урожаю ячменю — першої культури, яка дозрівала в Палестині. До цього свята не можна було їсти ані нового зерна, ані хліба, ані смаженого зерна з нового урожаю. Поколювавши снопом, священик символічно приносив перші плоди Єгови. У той же день приносили в жертву безвадного однорічного барана як цілопалення, а також хлібне приношення, змішане з олією, та виливну жертву (Лв 23:6—14). Єгова не наказував спалювати на жертovníку зерно чи борошно, що пізніше стали робити священики. Під час цього свята не лише народ у цілому приносив перші плоди, але й окремі сім'ї та люди, які мали володіння в Ізраїлі, могли приносити жертви подяки (Вх 23:19; Пв 26:1, 2; див. ПЕРШІ ПЛОДИ).

Значення. Під час цього свята ізраїльтяни їли прісний хліб, що узгоджувалося з вказівками, які Єгова дав Мойсею і які записані у Вихід 12:14—20. Серед них було пряме застереження: «Сім днів у ваших домах не буде жодної закваски» (Вх 12:19). У Повторення Закону 16:3 прісний хліб названий «хлібом страждання». Цей хліб щороку нагадував ізраїльтянам про те, як вони поспіхом покидали Єгипет і не мали часу заквасити тісто (Вх 12:34). Таким чином вони згадували свої страждання і звільнення з неволі, як і сказав Єгова: «Щоб ви все життя пам'ятали день, коли вийшли з Єгипту». Було дуже доречно, що під час першого з трьох найважливіших щорічних свят ізраїльтяни пригадували, що вони є вільним народом і що Єгова — їхній визволитель (Пв 16:16).

it-2 598, абз. 2, англ.

П'ятидесятниця

Перші плоди врожаю пшениці приносили не так, як перші плоди врожаю ячменю. З двох десятих ефи (4,4 л) найліпшого пшеничного

борошна, замішаного на заквасці, потрібно було спекти два хліби. Їх мали принести «з дому», а значить, їх готували так само, як звичайний хліб, а не як хліби, які використовувалися виключно для священного служіння (Лв 23:17). Разом з тими двома хлібами приносили цілопалення і приношення за гріх, а також двох ягнят як мирну жертву. Священик брав у руки хліби та частини ягнят і коливав ними перед Єговою. Це означало, що їх приносять Богові. Після цього принесені в жертву хліби і ягнят віддавали священику в їжу як мирну жертву (Лв 23:18—20).

w14 15.5 28, абз. 11

Чи ти йдеш в ногу з організацією Єгови?

¹¹ Організація Єгови діє заради нашого добра, коли заохочує нас прислухатись до поради апостола Павла: «Зважаймо одні на одних, щоб спонукувати до любові й добрих учинків, та не покидаймо наших спільних зібрань, як деякі мають за звичай, а підбадьорюймо одні одних, і робімо так ще більше в міру того, як бачимо наближення цього дня» (Євр. 10:24, 25). Щорічні свята й інші зібрання для поклоніння допомагали ізраїльтянам зміцнювати свою духовність. Крім того, такі події, як свято Кучок [Свято наметів] за днів Неемії, приносили велику радість (Вих. 23:15, 16; Неем. 8:9—18). Ми теж беремо багато корисного з наших зібрань і конгресів. Тож повною мірою черпаймо пожиток з цих дарів, щоб бути духовно здоровими і щасливими (Тита 2:2).

Духовні перлини

w19.02 2, абз. 3

Зберігайте непорочність!

³ Для нас, Божих служителів, залишатись непорочними означає всім серцем любити Єгову, бути цілковито відданими йому та

в усіх своїх рішеннях ставити його волю на перше місце. Розгляньмо, як слово «непорочність» вживається в Біблії. Це слово передає думку про повноту, безвадність або цілісність. Приміром, ізраїльтяни приносили Єгови в жертву тварин. Згідно з Законом тварини мали бути безвадними (Лев. 22:21, 22). Божим служителям не дозволялось приносити хворих тварин або тварин без ноги, вуха чи ока. Для Єгови було важливо, щоб тварина була здорова, ціла і безвадна (Мал. 1:6—9). Чому для Єгови має значення цілісність або відсутність вад? Зрозуміти це нам допоможе такий приклад. Коли ми купуємо якийсь фрукт, книжку чи інструмент, ми не хочемо, щоб фрукт був гнилим, у книжці бракувало сторінок, а інструмент не мав якоїсь деталі. Ми хочемо, щоб куплена річ була цілою і безвадною. Подібно і Єгова хоче, щоб наша любов до нього й відданість йому були, образно кажучи, повними, безвадними і цілісними.

25—31 СІЧНЯ

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЛЕВІТ 24, 25

«Ювілейний рік і майбутня свобода»

it «Свобода»

Бог свободи. Єгова — Бог свободи. Він звільнив ізраїльтян з єгипетського рабства і пообіцяв: якщо вони слухатимуться його заповідей, їм нічого не бракуватиме (Пв 15:4, 5). Однак у Законі зазначалося, що ізраїльтянин, який збіднів, міг продатися в рабство, аби забезпечити себе і свою сім'ю. А втім, після шести років служби його мали відпустити на волю (Вх 21:2). У ювілейний (кожен 50-й) рік звільнення проголошувалось для всіх мешканців краю. Кожен раб-єврей ставав вільним і повертався до свого володіння (Лв 25:10—19).

it-1 1200, абз. 2, англ.

Спадщина

Оскільки земля залишалася у володінні однієї і тієї ж сім'ї з покоління в покоління, її неможливо було продати назавжди. Продаж землі, по суті, являв собою здачу її в оренду за ціною врожаїв, які вона могла дати. Вартість землі залежала від того, скільки років залишалося до наступного Ювілею, коли всі земельні володіння поверталися першим власникам (якщо вони не були викуплені до Ювілею) (Лв 25:13, 15, 23, 24). Ця постанова стосувалася також будинків у містах, які не були обнесені муром, бо вони вважалися частиною відкритого поля. Щодо будинку в місті, обнесеному муром, то колишній власник мав право викупити його протягом року після продажу. Інакше дім назавжди залишався власністю того, хто його купив. Якщо говорити про будинки в містах левітів, то за левітами завжди залишалося право викупу, адже вони не отримували землі у спадок (Лв 25:29—34).

it «Ювілей»

Дотримання закону про Ювілей захищало народ від проблеми, яка сьогодні спостерігається в багатьох країнах, а саме поділу суспільства на два класи — дуже багатих і дуже бідних. Коли добре жилося кожному зокрема, то користь отримував весь народ: не було знедолених і люди не марнували свої таланти і здібності через важку економічну ситуацію, натомість кожен міг використовувати їх на благо суспільства. Єгова піклувався про ізраїльтян: він навчав їх і благословляв їхні врожаї. Якби вони залишалися слухняними, то мали б прекрасний уряд і тривалий добробут, який приносить лише справжня теократія (Іс 33:22).

Духовні перлини

w09 1.9 22, абз. 3

Коли вас ображають

Якщо ізраїльтянин вибивав око іншому, то згідно з Законом він повинен був отримати справедливе покарання. Однак сам потерпілий не мав права карати кривдника або когось з його родини. Йому слід було звернутися з цією справою до призначених суддів, які мали вирішити її відповідно до вимог Закону. Людина усвідомлювала, що її незаконні або жорстокі дії проти кривдника буде покарано тією ж мірою. Це стримувало її від помсти. Втім, це був не єдиний принцип, який запобігав жорстокості.

1—7 ЛЮТОГО

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЛЕВІТ 26, 27

«Як отримати благословення Єгови»

w08 15.4 4, абз. 8

Цурайтеся марноти

⁸ Як «Багатство» може стати богом? Візьмімо для прикладу каміння в полі. Таке каміння стародавні ізраїльтяни могли використовувати для спорудження будинку або муру. Коли ж з нього робили священного «кам'яного стовпа» чи «каменя з фігурами», воно ставало каменем спотикання для служителів Єгови (Лев. 26:1). Те саме можна сказати й про гроші. Вони потрібні нам, щоб зводити кінці з кінцями, і ми можемо мудро послуговуватись ними в поклонінні Єгові (Еккл. 7:12; Луки 16:9). Але якщо ми зосереджуємося не на християнському служінні, а на гонитві за грошами, вони стають для нас богом. *(Прочитайте 1 Тимофія 6:9, 10).* У житті людей матеріальні статки відіграють здебільшого дуже важливу роль. Тому нам слід завжди мати зрівноважений погляд на це питання (1 Тим. 6:17—19).

it «Благоговіння»

Завдяки особливим стосункам з Єговою Мойсей чинив на очах Божого народу діла, які вселяли благоговіння (євр. *морá*) (Пв 34:10, 12; Вх 19:9). Ті, хто мав віру, виявляли благоговійний страх перед Мойсеєм і пошану до його влади. Вони розуміли, що через нього говорив Бог. Також ізраїльтяни повинні були з благоговінням ставитися до святині Єгови (Лв 19:30; 26:2). Це означало, що їм слід було виявляти глибоку пошану до святині: поклонятися Єгові так, як він їм наказав, і узгоджувати свою поведінку з усіма його заповідями.

w91 15.6 13, абз. 10

Нехай «мир Божий»

береже ваше серце

¹⁰ Єгова сказав Ізраїлю: «Якщо будете ходити згідно з постановами Моїми, а заповідей Моїх будете додержувати й будете виконувати їх, то дам ваші дощі в їхній часі, і земля дасть свій урожай, а польове дерево дасть плід свій. І дам мир у Краю, і ви будете лежати, і ніхто не вчинить, щоб ви тремтіли,— бо злу звірину винищу з землі, а меч не перейде через Край ваш. І Я буду ходити серед вас, і буду вам Богом, а ви будете Мені народом» (Левит 26:3, 4, 6, 12). Ізраїль міг мати мир, бо мешкав у безпеці від ворогів своїх, мав удосталь матеріально, і близьке споріднення з Єговою. Але це було залежне від того, чи вони будуть дотримувати Його Закон (Псалом 119:165).

Духовні перлини

it-2 617, англ.

Пошесть

Наслідок нехтування Божим Законом. Бог попередив ізраїльтян, що пошле на них хвороби, якщо вони не будуть дотримуватися укладеної з ним угоди (Лв 26:14—16, 23—25; Пв 28:15, 21, 22). У Біблії як фізичне, так

і духовне здоров'я пов'язане з Божим благословенням (Пв 7:12, 15; Пс 103:1—3; Пр 3:1, 2, 7, 8; 4:21, 22; Об 21:1—4), тимчасом як хвороби — з гріхом і недосконалістю (Вх 15:26; Пв 28:58—61; Іс 53:4, 5; Мт 9:2—6, 12; Ів 5:14). У деяких випадках Бог Єгова сам і відразу вражав людей якоюсь хворобою, наприклад, він вразив проказою Міріам, Уззію і Гехазі (Чс 12:10; 2Хр 26:16—21; 2Цр 5:25—27). Але здається, що в багатьох випадках хвороби та епідемії були природним і неминучим наслідком неправильних вчинків окремих людей або цілих народів. Зазнаючи фізичних страждань через свою грішну поведінку, вони просто пожинали те, що посіяли (Гл 6:7, 8). Про тих, хто втягнувся в безсоромну статеву розпусту, апостол Павло сказав, що Бог «не стримував їх від нечистоти, і вони безчестили свої тіла... і в самих собі сповна отримують покарання, якого заслуговують за свої провини» (Рм 1:24—27).

8—14 ЛЮТОГО

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЧИСЛА 1, 2

«Єгова організовує свій народ»

w94 1.12 9, абз. 4

Належне місце поклоніння Єгови в нашому житті

⁴ Коли б ви подивилися з висоти пташиного польоту на ізраїльський табір у пустелі, то що б ви могли побачити? Безконечну, але впорядковану низку наметів, в яких живе, можливо, три або й більше мільйонів людей, що згруповані по три племені — на північ, південь, схід і на захід. Придивившись, ви змогли б також побачити поблизу центральної частини цього табору ще одне скупчення наметів. У чотирьох менших групах наметів жили родини племені Левія. У самому центрі табору, на ділянці, відмежованій перегород-

кою із тканини, стояла дивна споруда. Це був «намет зборів», або скинія, побудована «мудросердими» ізраїльтянами згідно з планом Єгови (Числа 1:52, 53; 2:3, 10, 17, 18, 25, *Хоменко*; Вихід 35:10).

it-1 397, абз. 4, англ.

Табір

Ізраїльський табір був дуже великий. Згідно з вищенаведеними даними, в ньому було 603 550 воїнів. А разом з жінками, дітьми, людьми похилого віку і немічними, а також левітами, яких було 22 000, і з «багатьма людьми з різних народів» у таборі могло налічуватися понад 3 000 000 осіб (Вх 12:38, 44; Чс 3:21—34, 39). Важко сказати, яку площу займав такий табір, і висуваються найрізноманітніші припущення. Коли ізраїльський табір розташувався навпроти Єрихона на рівнинах Моава, він простягався «від Бет-Єшимота аж до Авель-Шиттіму» (Чс 33:49).

Духовні перлини

it-2 764, англ.

Перепис

Перепис населення зазвичай робився поіменно і за родами, відповідно до племені або родини. Це був не просто підрахунок людей. Перепис, про який ідеться в Біблії, проводили з певною метою, як-от: оподаткування, призов на військову службу або (у випадку левітів) розподіл обов'язків, пов'язаних зі служінням у святині.

15—21 ЛЮТОГО

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЧИСЛА 3, 4

«Служіння левітів»

it «Священик»

За часу дії Закон-угоди. Коли ізраїльтяни були в єгипетському рабстві, Єгова під час десятої кари вбив усіх первістків єгиптян

і освятив для себе кожного первістка чоловічої статі з-поміж нащадків Ізраїля (Вх 12:29; Чс 3:13). Тож усі ізраїльські первістки належали Єгови, і він міг використовувати їх для особливого служіння. Наприклад, Бог міг призначити їх усіх священиками і доручити їм догляд за святинєю. Однак він вибрав для священного служіння чоловіків з племені Левія і дозволив, щоб вони замінили первістків з 12 інших племен (нащадки Йосипових синів, Єфрема і Манасії, вважалися окремими племенами). Перепис показав, що кількість ізраїльських первістків віком від одного місяця і більше перевищувала кількість левітів на 273 особи, тож Бог наказав дати за кожного з них викуп у розмірі 5 шекелів (11 дол.); гроші віддали Аарону та його синам (Чс 3:11—16, 40—51). Ще до цього Єгова відділив чоловіків з родини Аарона, які теж були левітами, щоб вони служили священиками в Ізраїлі (Чс 1:1; 3:6—10).

it «Левіти»

Обов'язки. Усі левіти належали до трьох родин, які походили від синів Левія — Гершона (Гершома), Кегата і Мерарі (Бт 46:11; 1Хр 6:1, 16). У пустелі кожна з цих родин мала своє місце біля святого намету: Аарон і його сини, які походили з родини кегатівців, розміщувалися перед наметом, з його східного боку, решта кегатівців розміщувалися з південного боку намету, гершонівці — з західного, а мерарівці — з північного (Чс 3:23, 29, 35, 38). В обов'язки левітів входило ставити, розбирати і переносити святий намет. Коли наставав час рушати, Аарон і його сини знімали завісу, яка відділяла Святе від Найсвятішого, і накривали ковчег Свідчення, жертovníки, інші священні речі та приладдя. Все це переносили кегатівці. Гершонівці переносили полотнища намету, накриття, заслони, завіси, якими було обгороджене подвір'я довкола намету, і мотузки

для намету, а мерарівці носили рами, стовпи, підставки з заглибинами, кілки і мотузки (мотузки для подвір'я довкола намету) (Чс 1:50, 51; 3:25, 26, 30, 31, 36, 37; 4:4—33; 7:5—9).

it «Левіти»

За часів Мойсея левіти починали повною мірою виконувати свої обов'язки в 30 років. Наприклад, вони переносили святий намет і його приладдя, коли табір переходив на інше місце (Чс 4:46—49). Імовірно, левіти віком від 25 до 30 років проходили свого роду навчання. Вони могли виконувати деякі обов'язки, але важкої роботи, скажімо переносити святий намет, їм, очевидно, не доручали (Чс 8:24). За часів царя Давида левіти розпочинали своє служіння раніше, в 20 років. Давид пояснив це тим, що вже не потрібно переносити святий намет (замість нього мали побудувати храм). Така зміна, безперечно, була необхідна ще й тому, що служіння при храмі включало значно більше завдань. Обов'язкове служіння левітів закінчувалось у 50 років (Чс 8:25, 26; 1Хр 23:24—26; див. ВІК [тривалість життя]). Левіти припиняли служіння, оскільки воно вимагало важкої фізичної праці. Крім того, завдяки цьому порядку інші левіти теж могли взяти участь у служінні при святині (для такого служіння була потрібна обмежена кількість людей, особливо за часу існування намету зборів, тобто святого намету). Однак служіння священиків — левітів з роду Аарона — не припинялося.

Духовні перлини

w06 1.8 23, абз. 13

Будьте мудрі — бійтесь Бога!

¹³У час скрути Давид відчував підтримку Єгови, і завдяки цьому посилювався його страх перед Богом та поглиблювалась довіра до нього (Псалом 31:23—25). Однак

тричі Давид не виявив побожного страху, і в кожному випадку це мало гіркі наслідки. У першому випадку цар розпорядився, щоб Божий ковчег угоди перевезли до Єрусалима на возі. Проте, згідно з вказівками Божого закону, його мали переносити на плечах левити. Коли Узза, який керував возом, схопився за ковчег, щоб втримати його, то відразу ж помер за свій «нешанобливий учинок». Безумовно, Узза вчинив тяжкий гріх, але відповідальність за те, що трапилося, ніс Давид, оскільки саме він не виявив належної поваги до Божого закону. Боятися Бога — значить робити все за його волю (2 Самуїла 6:2—9; 6:7, *НС*; Числа 4:15; 7:9).

22—28 ЛЮТОГО

СКАРБИ З БОЖОГО СЛОВА | ЧИСЛА 5, 6

«Як нам наслідувати назорейв»

it-2 477, англ.

Назорей

Ізраїльтяни, які давали обітницю назорейства, дотримувалися трьох основних обмежень: 1) не пили алкогольних напоїв, а також не їли нічого з того, що дає виноградна лоза: нестиглих ягід, стиглих ягід або сушеного винограду; не пили соку зі свіжого винограду, перебродженого соку або винного оцту; 2) не стригли волосся на голові; 3) не торкалися трупа, навіть трупа близького родича — батька, матері, брата або сестри (Чс 6:1—7).

Особливі обітници. Той, хто давав цю особливу обітницю, повинен був «жити для Єгови як назорей [тобто бути присвячений, відокремлений]» і не прагнути похвали від людей, демонструючи фанатичний аскетизм. Натомість «усі дні свого назорейства він [був] святий для Єгови» (Чс 6:2, 8; пор. Бт 49:26).

Тому вимоги, які повинен був виконувати назорей, мали особливе значення в поклонінні Єгови. Подібно до первосвященника, який служив у святому місці, назорей не міг торкатися трупа, навіть трупа найближчого родича. Коли первосвященик або інші священики виконували свої важливі священницькі обов'язки перед Єговою, їм заборонялося пити вино чи п'янки напої (Лв 10:8—11; 21:10, 11).

Крім того, назорей (євр. *назір*) повинен був «залишатися святим, відпускаючи волосся на голові». Довге волосся було видимою ознакою назорейства, по якій всі могли швидко розпізнати назорея (Чс 6:5). Те саме єврейське слово *назір* також вживалося, коли йшлося про «необрізаний виноградник» у священні суботні та ювілейні роки (Лв 25:5, 11). Цікавий і той факт, що золоту пластинку, яку прикріплювали до тюрбана первосвященника і на якій був вирізьблений напис: «Єгова — святий», називали «святим знаком присвячення [євр. *незер*, споріднене зі словом *назір*] Богові» (Вх 39:30, 31). Тим самим словом *незер* називали і діадему — офіційний головний убір, який носили помазані царі Ізраїля (2См 1:10; 2Цр 11:12; див. КОРОНА; ПРИСВЯЧЕННЯ). Звертаючись до християнського збору, апостол Павло сказав, що жінці довге волосся дано замість головного убору. Волосся служить для неї постійним нагадуванням про те, що її становище відрізняється від становища чоловіка: згідно з наміром Бога, вона повинна підкорятися своєму чоловікові. Отже, вищезгадані вимоги — не стригти волосся (що неприродно для чоловіків), повністю відмовитися від вина, залишатися чистим і неопоганим — нагадували присвяченому назорею про необхідність самозречення і повного підкорення волі Єгови (1Кр 11:2—16; див. ВОЛОССЯ; ПОКРИВАННЯ ГОЛОВИ; ПРИРОДА).

Духовні перлини

w05 15.1 30, абз. 2

Запитання читачів

Проте назорейство Самсона було іншим. Ще до Самсонового народження ангел Єгови сказав його матері: «Ось ти зачнеш, і си-на породиш, і бритва не торкнеться його голови, бо дитя те буде Божим назореєм від утроби,— і він зачне спасати Ізраїля з руки филистимлян» (Суддів 13:5). Самсон не складав обітниці назорейства. Назо-

реєм його призначив сам Бог, і це служіння мало тривати все життя. Тому обмеження стосовно доторкання до мертвого тіла не стосувалося його випадку. Інакше, як би він міг знову розпочати своє довічне назорейство, яке почалося від його народження, коли б випадково доторкнувся до мертвого тіла? Тож очевидно, що вимоги для тих, хто був назореєм протягом усього життя, дещо різнилися від вимог для добровільних назореїв.